

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 14

ΠΡΟΤΩΝ ΗΘΙΚΟΣ ΕΞΕΥΓΕΝΙΣΜΟΣ

Τώρα, ὅτε φαίνεται λήξασα ἡ μεταξὺ Κίνας καὶ Ἰαπωνίας ἐφ' ἱκανὸν διαρκέσασα ἔνοπλος ρήξις καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς περαιτέρω στάσεως τῆς Ἰαπωνίας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, εὐκαιρὸν νομίζομεν νὰ συναχθῶσι συμπεράσματα τινα γενικώτερα ἐκ τοῦ σπουδαίου τούτου μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν τῆς Ἰαπωνίας Ἰαπωνίας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, εὐκαιρὸν νομίζομεν νὰ συναχθῶσι συμπεράσματα τινα γενικώτερα ἐκ τοῦ σπουδαίου τούτου μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν τῆς Ἰαπωνίας Ἰαπωνίας ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀποτυχούσης νὰ συμβιβάσῃ τοὺς διαφορομένους καὶ ἀνικάνου νὰ ἀποσοβῆσιν τοὺς τυχόν ἀπειλουμένους μεταξὺ τῶν ἔθνῶν πολέμους.

Ἐν τῇ συγκρούσει τῶν ἐν λόγῳ κρατῶν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ παρατηρηθῆ καὶ νὰ ἐκτιμηθῆ προσηκόντως, εἶνε ὅτι οὐδέτερον αὐτῶν ἐτόλμησε νὰ κηρύξῃ ἀπροκαλύπτως καὶ ἐπισήμως τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἑτέρου. Ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι τὸ μὲν ἐπετέθη ἐνόπλιος, τὸ δὲ ἠναγκάσθη ἐπ' ἴσης ἐνόπλιος νὰ ἀμυνθῆ, ἀμφότερα διςχυρίζοντο καὶ προσεπάθουν νὰ πείσωσι τὸν διεθνή κόσμον ὅτι δὲν πολεμοῦν. Ἄλλοτε ἐξ ἀφορμῶν πολὺ ἀσημαντοτέρων οἱ πόλεμοι ἐκηρύττοντο διαρρήδη καὶ ἀμελλητί, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ σήμερον θὰ συνέβαιεν ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν δέσμευσις. Ὡς εἶνε γνωστόν, ὁ διεθνὴς οὗτος νεότευκτος μεταπολεμικὸς θεσμὸς δὲν διαθέτει δυνάμεις ὑλικῆς βίας προληπτικῆς ἢ ἀνασταλτικῆς τῶν ἐμπολέμων συγκρούσεων· παρὰ τοῦτο ὅμως ἡ φύσις τῶν λόγων καὶ τῶν σκοπῶν τῆς συστάσεώς της ἐπροίκισαν αὐτὴν δι' ἠθικῆς δυνάμεως μεγάλης, αὕτη δὲ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῆ τὸ μόνον της πρὸς τὸ παρὸν ὄπλον. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ἐρίσαντα

πρὸς ἀλλήλα κράτη δὲν εἶνε ἔτι χριστιανικά, ἐκ τῆς ἐθελουσίας αὐτῶν ἢ παγωγῆς εἰς τὰς ἠθικὰς ἀξιώσεις τοῦ θεσμοῦ τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς τοῦλάχιστον τηρήσεως τῶν ἠθικῶν προσχημάτων ἐνώπιον τῆς παγκοσμίου γνώμης πορίζομεθα τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ διεθνὴς ἠθικὴ εἶνε σήμερον ἀρκούντως προηγμένη ὥστε νὰ μὴ τολμᾶται νὰ περιφρονηθῆ κατὰ τρόπον ἀπροκάλυπτον καὶ θρασὺν ὡς ἀμελητέα δύναμις. Ἄπ' ἐναντίας· ἡ τεραστία μετὰ τὸν πόλεμον κινήσις ἔν τε τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ περὶ τὴν καταδίκην καὶ τὴν κατὰ πνίξιν τῶν ἀφορμῶν τῶν συγκρούσεων ἀπετελεῖ τὸ ἀριδηλότερον τεκμήριον τῆς ὁλοκλήρου ἀνυψουμένης ἠθικῆς τῶν ἔθνῶν, ἧς τὴν συνισταμένην ἐκφράζει ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἧτις διὰ τοῦτο βαθμηδὸν καταδεικνύεται ἀποτελοῦσα ἀπαραίτητον ἀνάγκην τοῦ διεθνοῦς πολιτισμοῦ. Οὕτω δὲ ὅσοι ἐχαράκτηρισαν τὴν σύστασιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὡς μωρίαν διδάσκοντα ὅτι «τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ» (Α' Κορ. α' 25).

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη διαπίστωσις γεννᾷ ἐν ἡμῖν τὴν αἰσιόδοξον πεποίθησιν ὅτι, παρὰ τὴν τεθλασμένην τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ἀνέλιξιν, παρὰ τὰς ἐπὶ μέρους ἀναστολάς, τὰς στασιμότητας καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ὀπισθοδρομήσεις, ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἡ ἀνθρωπότης ἀποβαίνει ἀσφαλῶς ἠθικωτέρα κατὰ τὰ διαδοχικὰ στάδια τῆς προόδου της. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι δὲν παρατηρεῖται ἀντιστοιχία μεταξὺ τῆς προόδου τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως καὶ τῆς ἠθικῆς προόδου, ταύτης πάντοτε δι' εὐνοήτους λόγους βραδέως καὶ ἐπιπόνως χωρούσης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀλματώδη ἐκείνης πορείαν, ἀλλ' ἡ ἀντιβολὴ τῆς ἠθικῆς στάθμης τῆς συγχρόνου ἀνθρωπότητος πρὸς τὴν τῶν προγενεστέρων γενεῶν ἀποκαλύπτει ὅτι ἀναμφισβητήτως αἱ μεταγενέστεραι γενεαὶ ἐν τῷ συνόλῳ ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν ἠθικὰ ἐπιτεύγματα σημαντικώτερα τῶν προγενεστέρων ἢ καὶ αὐτόχρημα ἄγνωστα

εις αὐτάς. Ἡ διαρκῶς ἀύξανομένη καὶ συστηματικώτερον ὀργανουμένη βοήθεια πρὸς τὰς ἐνδεεῖς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἡ περὶ τῶν ἐργατῶν διεθνῆς πρόνοια, ἡ περὶ τοῦ παιδιοῦ σύντονος καὶ διαρκῆς παγκόσμιος φροντίς, ὁ θεσμὸς τῆς υγιεινομικῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν σχολείων, ἡ σύστασις παντοίων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων μέχρι καὶ τῆς εἰδικῆς περὶ εὐγηρίας ὄρισμένων ἀναξιοπαθουσῶν τάξεων μερίμνης, τὰ παντὸν διεθνῆ παγκόσμιον σωματεῖον ὑπὲρ τῆς πανανθρωπίνης ἀγάπης, φιλίας καὶ ἀλληλεγγύης, αὐτὴ, τέλος, ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν, — πάντα ταῦτα εἶνε καρποὶ τοῦ προϊόντος ἠθικοῦ ἐξευγενισμοῦ τῶν κοινωνιῶν. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο βαθμηδὸν καὶ ἀσφαλῶς ἐπεκτεινόμενον κράτος τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν ἀποτελεῖ ἔνδειξιν μιᾶς ἄλλης προόδου, τῆς προόδου τῆς θρησκευτικῆς. Διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ριζωθῆ, νὰ βλαστήσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ ἡ ἠθικὴ, ἂν δὲν ἀντλή τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ζωτικότητά της ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, ἂν δὲν ἔχῃ ὡς προϋπόθεσιν καὶ ἰδεώδες τὴν ἐν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνσάρκωσιν τῆς ὑψίστης ἠθικῆς.

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκεία τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς αἰσιοδοξίας, διότι ἡ διδασκαλία του καὶ ἡ ζωὴ του εἶνε οἱ παράγοντες τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ κόκκος τοῦ συνάπεως ριφθεὶς εἰς τὴν γῆν θὰ ἀυξηθῆ ἀσφαλῶς εἰς δένδρον μέγα καὶ ἡ μικρὰ ζύμη θὰ ζυμώσῃ ποτὲ τὸ ὅλον φύραμα. Ἡ ἐξ ἀλόπτου ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐμφιλοσόφῃσι ἀποδεικνύει ὅτι τὰ τοῦ ἐκάστοτε μελλόντος ὁ Θεὸς παρασκευάζει κρεῖττονα τῶν τοῦ παρελθόντος· παρὰ τὴν βραδύτητα δὲ τῆς συντελουμένης ζυμώσεως καὶ αὐξήσεως, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀντίδρασιν τοῦ δυσσυμμορφώτου πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐλευθέρου ἀνθρώπου, ὁ χριστιανὸς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐμφορεῖται τῆς πεποιθήσεως ὅτι πάντοτε τὸ μέλλον θὰ ἀποβαίνει ἀξιώτερον τοῦ μεγαλείου τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοθυσίας τοῦ Κυρίου Χριστοῦ καὶ περισσότερον ἀποδεικτικὸν ὅτι ὁ Χριστὸς εὔρηται ἐν τῷ κέντρῳ τῆς Ἱστορίας.

Εἰς ἐκάστην τῆς διανοίας κίνησιν ἡ τις θαυμάσιος παράστασις τῆν ἀνθρωπότητα ὑπάρχει· μὲν στοιχεῖον ἀσφαλῶς προσόδου πρὸς τὴν ἐνόρασιν τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ μέγα μέρος ὑπερβολῆς.

Ὁ λόγος εἶνε τὸ ἐν ἡμῖν θεῖον φῶς.

ΚΟΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ὁ ἀπόκρηρος κλῆρος καὶ τὰ ἀνεκκλάλητα μυστικά. [11]

Ἀπομεινωμένοι ὡς κοινωνικοὶ λεπροί, οἱ κληρικοὶ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ὑπάλληλοι ἀνεξαρτήτως ὀμολογίας καταλέγονται ἐπισήμως εἰς τὴν τάξιν τῶν κοινωνικῶν περιτρυμμάτων. Ἡ «ἐκκαθάρισις των» ἀποτελεῖ μελετητὸν πρόγραμμα. Ἰερεῖς, ραβδίνοι, μουλάδες, ἐκκλησιαστικοὶ ὑπάλληλοι, καλογραφαὶ καὶ διακόνισσαι δὲν λαμβάνουν κλήρους κατοικίας οὐδὲ δελτία τροφοδοτήσεως. Δὲν δύνανται νὰ ἴγῃ μέλη Συνοδικῶν, καὶ ἐντεῦθεν εἶνε ἡναγκασμένοι, παρὰ τὴν τρομερὰν πτωχείαν των, ν' ἀγοράζουσιν παρ' ἰδιωτῶν πωλητῶν εἰς πολλαπλασίας τιμὰς τὰ χραιώδη ἢ ν' ἀποθάνουν τῆς πείνης. Πολλοὶ ὑπέκυψαν, οἱ ἄλλοι κατ' ἀνάγκην θ' ἀποθάνωσι προῶρως. Ὅλιγοὶ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιζήσουν ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ βοήθεια, ἡ παρεχομένη εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐκ τῶν μηδαμινῶν αὐτῶν μέσων.

Τηλεγραφήματα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Τηλεγραφικοῦ Πρακτορείου ἐν Μόσχᾳ ἀνήγγειλαν τὴν διακοπὴν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἀπὸ τῶν ἐν Κιέβῳ θρησκευτικῶν ἰδρυμάτων καὶ τὴν ἀρνήσιν τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων νὰ παραδώσουν ἀποστολάς καὶ ἄλλα ταχυδρομικὰ ἀντικείμενα καὶ τηλεγραφήματα εἰς θρησκευτικὰς κοινότητας, Συναγωγὰς, Ἐκκλησίας καὶ κληρικούς. Τὸ Προεδρεῖον τοῦ Σοβιέτ τοῦ Τῆερ (πόλεως) ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ διακόψῃ τὴν προμήθειαν ἠλεκτρισμοῦ εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς εὐκτηρίους οἴκους. Ἀναφορὰ γενομένη πρὸς τὰς ἀρχὰς προδύκασεν ἀρνήσιν πρὸς ἐπέμβασιν. Ἐν Οὐκρανίᾳ ὑπὸ τὸ ἔμβλημα «μεταβάλετε αὐτὰ εἰς κινήτρους μηχανὰς» περιλαίμα προσευχῶν, φυλακτῆρια καὶ θρησκευτικὰ βιβλία κατεσχέθησαν καὶ ἐπωλήθησαν ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ταμείου τῆς βιομηχανοποιήσεως. Τάγματα Ἰουδαίων παιδῶν διεξάγοντα συλλογὰς ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν τοιούτων τελετουργικῶν ἀντικειμένων ἤρπασαν ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ εὐχολόγια ἀπὸ τῶν Συναγωγῶν.

Τὰ πνευματικὰ βασανιστήρια γερόντων καὶ νέων τὰ ἐπιβληθέντα διὰ τῶν ἐπιθέσεων κατὰ τῆς θρησκείας οὐδέποτε θὰ ἀποκαλύψῃ τις οὐδὲ θὰ φαντασθῇ. Ὁγκοῦνται μεγαλωστὶ ἐν τῷ συνόλῳ ἐκείνα ὅσα ὑπέφερον ἡ ρωσικὴ ψυχὴ κατὰ τὰς ἀγωνίας τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐπιστολὴ ἱατροῦ κυρίας, μὴ ἐχούσης συνείδησιν τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῆς, ἀπεικονίζει σταγόνα τοῦ ὠκεανοῦ τῶν δακρῶν.

«Ἡ ζωὴ, ἣν ἐπέρασα ἐν μέσῳ τῶν φρικταλεστῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, μ' ἐδίδαξε νὰ ἴμαι ἱεραπόστολος... Ἐπρεπε νὰ κρύπτω τὸ μικρὸν μου Εὐαγγέλιον διὰ νὰ μὴ μου τὸ ἀσπασάσουν, διότι ἦτο ἐνδεεῖς ἀντεπαναστατικὸν τὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς Εὐαγγέλιον ἐν τῷ στρατῷ. Οὐδεὶς ἐρυθρὸς στρατιώτης μου ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἐξομολογήθῃ τὰς ἀμαρτίας του ὅχι εἰς τὸν ἱερέα μας, ἀλλ' εἰς ἐμέ. ὦ! δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί ἦσθάνομεν ὅταν ἄνδρες, κάποτε μεγάλοι ἀμαρτωλοὶ! — φωνεῖς γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ κάποτε παιδίων — ἐξομολογοῦντο εἰς ἐμέ καὶ

ἐξήρουν νὰ ἀναγνώσω εἰς αὐτοὺς τὰ περὶ τοῦ ληστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ τί εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς αὐτόν.....
 "Ὅταν ἠδυνάμην ἰδίᾳ ἐν καιρῷ νυκτός. ἔτε δὲν ἐγίνοντο ἐπιθέσεις, ὠμίλουν εἰς τοὺς πληγωμένους καὶ ἀσθενεῖς μου περὶ τοῦ Θεοῦ, περὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν, ἀνεγίνωσκον εἰς αὐτοὺς ὅτι ἠδυνάμην ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ὅταν ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα καὶ ἤμην ὑπόχρεως νὰ μεταβῶ εἰς τὸ μέγα ἱατρικόν μου ἔργον, ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ἐγχειρητηρίῳ ἐφωτίζετο περισσότερον ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἐγίνωσκον, ὅτι κατὰ πρόεκυψεν ἐκ τῶν διηγήσεων καὶ ἀναγνώσεών μου τῆς νυκτός. Καὶ κατὰ τῆς ἐλευθέρως στιγμᾶς τῆς ἡμέρας ἐσκεπτόμην τί εἶχον νὰ ἐκτελέσω τὴν νύκτα.

Ἐξηγητήθη ἐπὶ τέλους καὶ προσεβλήθη ὑπὸ τούτου καὶ τότε ἤρχισε τὸ ἀληθινόν μου στάδιον. Ἐνῶ ἐκκοιτόμην μετὰ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν νοσοκόμων, οἵτινες ἦσαν ὁμοίως ἀσθενεῖς ἐν τῷ αὐτῷ παραπήγματι, ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐνδοσδυμένοι, χωρὶς κανένα, ὅστις νὰ μοι δώσῃ σταγόνα ὕδατος νὰ πῶ, καθ' ἕνα χρόνον ὁ πυρετὸς κατέκαιε τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς μας, τότε εἶχον ὑπερόχους ἐντυπώσεις εἰς τὰς στιγμᾶς, καθ' ἃς ἤρχόμην εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τ. ἔ. ὅταν ἐλάμβανον συνειδήσιν. Ἐβοήθουν ἐκείνους οἵτινες ἐκείντο πλησίον μου. "Ὅταν ὁ Θεὸς ἐβοήθησεν καὶ ἀπηλλάγη τὸ ὑψος καὶ ἤμην ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὥστε νὰ περιφέρωμαι μετὰ τῶν τοίχων τῶν παραπηγμάτων, ἐπισκεπτόμην ὅλους, καὶ οἱ 166 εὐχριστόμενοι εἰς τὰ παραπήγματα διετελοῦμεν εἰς φιλικωτάτας σχέσεις. Προσηυχόμεθα μαζὴ καὶ ἐμιοῦράζαμεν τὸν ἄρτον μας. Πολλοὶ ἀπέθανον μόνον 37 ἐξ ἡμῶν ἐπέζησαν, ὁ ὑψος ἐμαίνετο—ὁ φοβερὸς ὑψος τοῦ 1920. "Ὅλοι ἀπέθανον χριστιανοί, ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην νὰ κάμω αὐτοὺς τοιοῦτους τῆ δοθεῖα τοῦ Θεοῦ».

Τὸ συμπέρασμα ἐντεῦθεν ὄλων τούτων τῶν ἰσχυρῶν καὶ διασταυρουμένων ρευμάτων ἐν τῷ ὄψω τοῦ λαοῦ εἶνε ἄγαν συγκεχυμένον. Οἱ ἀσθενεῖς περὶ τὴν πίστιν ἐκπίπτουν. Οἱ ἰσχυροὶ ἐνισχύονται ἐπὶ μᾶλλον. Τὸ ὑπολειφθὲν κατὰλοιπον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, εἶνε σῶμα χριστιανικόν, ἀγνώτερον καὶ μᾶλλον συνειδὸς τὸν σκοπὸν τοῦ διότι τὰ πρὸς τῆς τελειοποιήσεως διήλθον δι' αὐτοῦ. Εἰς λόγον ὀργανώσεως διεσεύθη ὡς πρὸς τὸ κέντρον, πράγματι ἀπώλεσε τὸν ὀργανισμόν του, καίτοι δὲν ἔχασε τὸ ἠθικόν του. Καταπίεσεις καὶ διασκορπίσεις τοῦ κλήρου προῦκάλεσαν κατ' ἀνάγκην αὐξήσιν τῆς λαϊκῆς εὐθύνης καὶ πρωτοβουλίας. Δύναται τις νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν γνώμην ὅτι μετὰ τὴν ἐνηλίκωσιν τὸ καθαρὸν, πραγματικόν, πνευματικὸν κεφάλαιον τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐδλάθη, ἐξαιρέσει τῶν θανόντων.

(Αὐλοῦθει) Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Αἱ ἄρισται ἰδέαι καὶ τὰ καλλίτερα πράγματα εἰμποροῦν νὰ ὑποστοῦν τὴν ἀξιοθηρηνοτέραν κατάχρησιν καὶ τὴν χειροτέραν διαφθοράν. Πᾶσα ὁμῶς διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀπάρησις τῶν θὰ ἐστέροι τὴν ἀνθρωπότητα παντὸς περιεχομένου.

Μόνον διὰ τῆς μεταφορᾶς καὶ τοῦ συμβόλου δύναμεθα νὰ ἀτενίσωμεν τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος ἀλήθειαν.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

15.

Σώσατε τὴν Νεότητα.
 (Δ'. Κυρ. Νηστειῶν—10 Ἀπριλίου)

"Ἦνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σὲ ἔχοντα πνεῦμα ἄλλο...Καὶ πολλάκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα. ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν·.

(Μάρκ. θ'. 17,22)

Ὁ ἀσθενὴς υἱὸς τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου, ὅστις γονυκλινῆς ζητεῖ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν σημερ. εὐαγγελικὴν διήγησιν (Μάρκ. θ'. 17—32) φέρει εἰς τὸν νοῦν μας τὴν νεανικὴν ἠλικίαν ὀλοκλήρον βασανιζομένην τῷ ὄντι κατὰ τὸν αὐτὸν τραγικὸν τρόπον, εἰς τὴν κρίσιν, τὴν ὅποιαν ἀναγκαίως διέρχεται. Ἄλλοτε τὸ «πῦρ» τοῦ ἐξάλλου ἐνθουσιασμοῦ τὴν καθιστᾷ μανιακὴν ἀκόλουθον πάσης νεωτεριζούσης διδασκαλίας, καὶ ἄλλοτε τὰ «ὑδατα» τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν ἀποπνίγουσι πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ἀνώτερον ἐγκλείει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ. Εἰς ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ ζητεῖ νὰ «ἀπολέσῃ» τὸ μόλις ἀναπτυσσόμενον φυτώριον τῆς νέας ἀνθρωπίνης γενεᾶς. Διὰ τοῦτο ἡ **μέριμνα περὶ τῆς νεανικῆς ἠλικίας** δέον νὰ γίνῃ εἰδικωτέρας μελέτης ἀντικείμενον ἰδίᾳ ἐν τῇ σημερινῇ ἐποχῇ.

Α'.—Ἡ νεότης εἶναι εὐεπίφορος πρὸς τοὺς νεωτερισμούς, εἶναι: ἐχθρὰ πάσης συντηρητικότητος, λατρεῖ τὴν ἐλευθερίαν καὶ φέρεται ἀκατάσχετος πρὸς τὴν ὀλοκληρωτικὴν γνωριμίαν τῆς πρὸ αὐτῆς ἀνοιγομένης ζωῆς.

Ἡ νεότης ἀγαπᾷ τὴν περιπέτειαν, δὲν ὑπολογίζει τοὺς κινδύνους, δὲν ἔχει πείραν τῆς ζωῆς, ἔχει ἀόλυτον πρὸς ἑαυτὴν ἐμπιστοσύνην, δυσπιστεῖ πρὸς τὴν πρεσβυτέραν αὐτῆς γενεάν.

Ἐντεῦθεν ἡ ἀδιαφορία πρὸς θρησκευτικούς τύπους καὶ ἠθικὰς περιορισμούς, ἥτις προτιοῦσα γίνεται ἐχθρότης ἄγουσα εἰς τὴν ἀπάρησιν παντὸς ὅ,τι οἱ πρεσβύτεροι ἀποδέχονται ὡς θεῖον καὶ αἰώνιον. Προσθέσατε ἐνταῦθα τὴν ἀμοιβαίαν τῶν νέων ἐνθάρρουνσιν καὶ ἔχετε πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς εὐφλέκτου ὕλης, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ κακία ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ τοὺς ἐργάτας αὐτῆς.

Διὰ τοῦτο πρὸς τὴν νεότητα ἀπέβλεψαν πάντοτε πᾶσαι αἱ νέαι ἰδέαι, ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ ἐστρατολόγησαν τοὺς πρώτους αὐτῶν ὀπαδοὺς ὄλων τῶν εἰδῶν αἱ ἐξεγέρσεις. Ἄλλα, παρὰ τὸ μειονεκτήματα ταῦτα, ἡ νεότης ἐγκλείει ἅμα ἐν ἑαυτῇ ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὠραῖον, ὅπερ ἐπιζητοῦν νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ ἐνώπιον μηδενὸς ἐμποδίου ὑποχωροῦν, εἶναι δυνατόν—ἂν μὴ ἐγκαίρως ὑπὸ τοῦ κακοῦ διαστρεβλωθῇ—νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πηγὴ ἀληθινῆς ἀναδημιουργίας καὶ ν' ἀναδείξῃ ἡρώς πραγματικούς ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς.

Διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς μετὰ τῶν νέων ἐξέλεξε τοὺς μαθητὰς Του καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐμέριμνησε πάντοτε διὰ τὸν ἔγκαιρον διαφωτισμὸν καὶ τὴν ἀνάλογον διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν θεραπείαν τῆς

δαιμονιζομένου νέου τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου συμβολίζει τὴν ἀγάπην Του πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν τραγωδίαν, ἢ ὅποια παίζεται εἰς παντὸς νέου τὴν ψυχὴν. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Χριστὸς νὰ μὴ ἐνδιαφεροθῆ διὰ μίαν τραγωδίαν, τὴν ὅποیان ὁ ἴδιος ἔζησεν, ὡς ἄνθρωπος τέλειος, διὰ νὰ κατακοίνη «τὴν ἀμωρίαν ἐν τῇ σαρκί» Αὐτοῦ; (Ρωμ. η'. 3—4. Πρὸβλ. Πειρασμοὺς τοῦ Κυρίου ἐν Ματθ. δ'. 1—11, Μαρκ. α'. 12—13. Λουκ. δ'. 1—13).

Β'.— Οἱ κίνδυνοι, τοὺς ὁποίους ἡ νεολαία διέρχεται ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἐποχὴν, καὶ οἱ πειρασμοί, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων διαβροῦν αὐξάνουσιν ἐπὶ μᾶλλον τὴν τραγωδίαν.

Ἐπὶ τὴν μορφήν τῆς Ἐπιστήμης προλαγανδίζεται ἡ ἀθεΐα καὶ ὁ ὕλισμός.

Ἀπόκρυφοι ὀργανώσας ἐκμεταλλεύονται τὴν ἐλευθεριότητα τῶν νέων καὶ ὑποδαλίζουσι τὴν περιοφειῶν καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ἀνηθικότης κηρύσσεται ὡς ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὑγίαν καὶ ἡ ἐγκράτεια δυσφημίζεται ὡς ἐπιβλαβὴ καὶ μωρὰ.

Ἡ διαφῆμισις τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἀνευθυραίστως διεξάγεται ὑπὸ ποικίλας μορφάς.

Ἡ τέχνη χρησιμοποιεῖται ὡς διεγερτικὸν τῶν χαμηλοτέρων ὁρέξεων τῆς νεότητος καὶ χρησιμεύει πρὸς τοῦτο καὶ ὁ Τύπος ἀτυχῶς ἐν πολλοῖς, ἐκμαυλίζων τὴν νεότητα χάριν εὐκόλου πλουτισμοῦ.

Αἱ περὶ τῆς ζωῆς καὶ περὶ τοῦ κόσμου ἀντιλήψεις τῆς οικογενείας ἀποτελοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρνητικὸν παράγοντα διὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ μόρφωσιν τῶν νεαρῶν τῶν βλαστῶν.

Τὸ σχολεῖον ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τείνει ν' ἀποξενωθῆ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.

Παράδειγμα ὑψηλὸν ἀρετῆς καὶ γενναιοφροσύνης. Ἐπιμελεθὴν παρακολούθησις τῶν ἐνδιαφερόντων τῆς νεωτέρας γενεᾶς. Καταπολέμησις ὅλων ἐκείνων τῶν παραγόντων ὅσοι συντελοῦσιν οὕτως ἢ ἄλλως εἰς τὴν κατάπτωσιν τοῦ φρονήματος τῆς νεολαίας. Συγχρονισμένη καὶ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς νεολαίας προσηρμοσμένη διαφώτισις αὐτῆς ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων, αἵτινα τὴν ἀποσχολοῦσιν. Εὐκαιρία διὰ τὴν ἐμπρακτικὴν ἀσκήσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀνωτέρας πνευματικῆς πείρας, ἣν ἐγγυᾶται ὁ Χριστιανισμός.

Ἴδου τὰ ζητήματα, αἵτινα θὰ ἔπρεπε ν' ἀπηχολήσωσι τοὺς ἐρχομένους ὀπωδῆτοτε εἰς ἐλαφὴν πρὸς νέους, καὶ διὰ τοὺς ἡγέτας κινήσεων καὶ ὀργανώσεων νεανικῶν! Ἀλλὰ πρὸ παντὸς εἶναι μέγιστον τῶν γονέων τὸ καθῆκον ἐν προκειμένῳ καὶ πρὸς αὐτοὺς κυρίως ἀνευθύνεται ἡ Ἐκκλησία.

Ὁ πατὴρ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου δίδει τὸ παράδειγμα, γονυπετῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ λέγων «ἡνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σέ».

Ἐφ' ὧν φέρομεν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ τὰ πλάσματα, τὰ ὅποια ἡ Θεία Πρόνοια μᾶς ἐνεπιστεύθη, βέβαιον ὅτι μόνος Αὐτὸς δύναται νὰ δώσῃ τὴν θεραπείαν. Ἐφ' ὧν φροντίσωμεν δὲ νὰ γίνῃ τοῦτο ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον, πρὶν ἔτι τὸ πνεῦμα τῆς κακίας κυριαρχήσῃ

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ Εἰς ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΝ

ΡΗΘΕΙΣ ΥΠὸ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ
κ. ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ

«Κτῆσαι σοφίαν, κτῆσαι σύνεσιν... περιχαράκωσον αὐτὴν καὶ ὑψώσει σε, τίμησον αὐτὴν ἵνα σὲ περιλάβῃ, ἵνα δῶ τῇ σῇ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων». (Παροιμ. Δ, 5, 8, 9).

Ἐν ἠλικίᾳ Μακροφώτατος Δέσποτα, Μεταστροφώτατος Ἰεράρχα καὶ λοιπὸν βαρυπενθὲς ἐκκλησιαστικῶν, ἐν ἠλικίᾳ καὶ συνοχῇ καρδίας κηδεύει σήμερον ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἰερά τῆς Νάκκης Θεολογικὴ Σχολή, ἀλλὰ ἐν αὐτῆς υἱὸν τὸν σοφὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους διδασκάλου, τὸν ἀείμνηστον Βασίλειον Ἀντωνιάδην, καὶ ἡμεῖς ταπεινοὶ τῆς Ἐκκλησίας λειτουργοὶ καὶ ἐργασίμων τοῦ αἰδίου καθηγητῶν μαθηταὶ καὶ φιλοπροσεχόμενοι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, συντετριμμένοι ἰστάμεθα πρὸ τῆς σεπτῆς τοῦ διδασκάλου σοφῆς καὶ μετῆς ἐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης ραίνοντες αὐτὴν εὐλογούμεν καὶ μακαρίζομεν τὴν μνήμην τοῦ διδασκάλου λέγοντες: «μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν καὶ θητήσας ὃς εἶδε φρόνησιν τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν... μήκος γὰρ βίου καὶ ἔσθ' ἰσότης ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ πλοῦτος καὶ δόξα.» (Παροιμ. 3, 13, 15, 16). Θαυμάσται δὲ τοῦ κάλλους τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀμαράντου σοφίας τοῦ διδασκάλου, ἣτις ἀνέδειξεν αὐτὸν ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας καὶ ὕψωσεν ὡς κέδρον Διθάβου καὶ ὡς ἄμπελον ἐκκληματοῦσαν καὶ ἔδωκε τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ στέφανον χαρίτων, ἀναφωνοῦμεν μετὰ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος «κτῆσαι σοφίαν, κτῆσαι σύνεσιν... περιχαράκωσον αὐτὴν κατ' ὑψώσει σε, τίμησον αὐτὴν, ἵνα σὲ περιλάβῃ, ἵνα δῶ τῇ σῇ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων».

Ἐγεννήθη ὁ ἀείμνηστος καθηγητῆς ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1851 εἰς τὴν ἄρεινὴν καὶ εὐανδρὸν τῶν Καππαδόκων χώραν, ἐν τῇ αὐτῇ μακρᾷ τῆς Καισαρείας κειμένη πόλει τῆς Ἰντζῆ - Σοῦ.

Ἐπρόκειτο αὐτὸν ὁ Θεὸς διὰ πλουσίων χαρισμάτων, ἕτινα ἐπιμελῶς ἐκαλλιέργησεν ὁ αἰδίδμος ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, καὶ ἐπολλαπλασίασε κατόπιν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ τέλειον φοιτήσας εἰς τὰ ἀκριαῖα φυτώρια πάσης ἐγκυκλίου γνώσεως καὶ σοφίας, τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολὴν καὶ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Νάκκης, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησεν ἐν ἔτει 1874. Κατὰ τὰς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ σπουδὰς ἀναδειχθεὶς πρῶτος μεταξὺ τῶν συνταξιοτῶν αὐτοῦ ἐστάλη ἐν ἔτει 1879 ὡς ὑπότροφος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Νάκκης εἰς Γερμανίαν.

Ἐν Γερμανίᾳ καὶ κατόπιν ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίνο καὶ Ρωσσίᾳ ἐπεκράτησεν ὡς μέλισσα ἐπὶ πάντα τὰ βλαστῆματα τῆς παντοίας σοφίας καὶ γνώσεως περι-

ἐντὸς αὐτῶν, ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι «παιδιόθεν» ἀρχίζει ἡ διαφθορὰ δυστυχῶς. Ἐφ' ὧν συντρέξομεν τὸν θεσμὸν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

E. Γ. Μ.

συλλέξας ἐκ παντός ἀνθους μόνον τὰ χρησιμώτατα τὰ θυνάμενα νὰ μετουσιωθῶσιν εἰς μέλι τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας.

Πρωτοετῆς ὢν φοιτητῆς ἐν Γοττίνγκη μετέσχε διαγωνισμού προκηρυχθέντος ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἐβραβεύθη ὑποβαλὼν τὴν λατινιστὶ συγγραφεῖσαν πραγματείαν αὐτοῦ περὶ τῆς ἀνθρωπολογίας Γουστίνου τοῦ φιλοσόφου καὶ μάρτυρος. ἦτις μεταφρασθεῖσα εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐσχάτως ὑπὸ διακεκριμένου συναδέλφου τοῦ μεταστάντος καὶ φίλου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν Ἄρχειον Φιλοσοφίας. Ἐν Λειψία ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τῇ θάσει τῶν τότε γεγραμμένων ἐντύπων τε καὶ χειρογράφων ἔργων αὐτοῦ, ὢν ἐν ἧτο καὶ ἡ ἐν Χαϊδελβέργῃ βραβευθεῖσα τῷ 1882 μελέτη αὐτοῦ περὶ Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου καὶ τοῦ Μαριάνα.

Οὕτω ἀρτίως συγκροτηθεὶς ὁ ἀείμνηστος φιλολογικῶς, φιλοσοφικῶς καὶ θεολογικῶς, ἀριστος δὲ γνώστης τῶν δύο κλασικῶν γλωσσῶν καὶ τῆς ἀρχαίας ἑβραϊκῆς καὶ ὄλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν καὶ κατόπιν καὶ τῆς ρωσικῆς, ἐκόμισεν οἴκαδε τὸν πλοῦτον τῆς σοφίας καὶ ἐπιστήμης καὶ ἐσκόρπισεν αὐτὸν πρῶτον μὲν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῶν Ἱεροσολύμων. ὕπου ἐδίδαξεν ἐπὶ τριετίαν ἀπὸ τοῦ 1885 1888, ἀπὸ δὲ τοῦ 1890 ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ, ἐν ἣ ἐδίδαξεν ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν περιόπου.

Ἡ ὄρασις τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου Ἀνωτινάδου ἰδίᾳ ὡς καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ὑπῆρξε γόνιμος καὶ πολυμερής· ἐδίδαξε θεολογίαν, τὸν ἑρμηνευτικὸν καὶ πρακτικὸν κλάδον, καὶ φιλοσοφίαν, ἦτοι Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας, Ἠθικὴν, Ψυχολογίαν καὶ Λογικὴν, κατήρτισε κείμενα ἀπαραμιλλοῦ σοφίας καὶ σαφηνείας καὶ ἀκριβείας καὶ τέχνης λόγου, ὧν τὰ πλείστα ἔχουσιν ἤδη ἐκδοθῆ ἑξαπλάσιαι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, τῶν σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἐδημοσίευσεν δὲ πλείστας πραγματείας εἰς ξένα καὶ ἡμέτερα περιοδικά.

Ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης μετέδωκεν ὁ ἀείμνηστος εἰς ὅλην τὴν Σχολὴν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πνοὴν καὶ ψυχὴν. Οἱ εὐτυχήσαντες νὰ εἶνε μαθηταὶ τοῦ Βασιλείου Ἀνωτινάδου, καὶ εἶνε οὗτοι ὅλη ἡ σύγχρονος Ἱεραρχία τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου καὶ πολλοὶ τῶν σεβασμιωτάτων ἀρχιερέων τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡγουμένου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐναυλα ἔχομεν ἀκόμη εἰς τὰ ὅσα ἡμῶν τὰ ἐμνησθέντα περὶ παντὸς διδάγματα αὐτοῦ καὶ εὐγνωμόνως ὁμολογοῦμεν ὅτι εἰς τὸν Βασίλειον Ἀνωτινάδην ὀφείλομεν τὰ στερεὰ θεμέλια τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἡμῶν καταρτισμοῦ. Καὶ τώρα ἀκόμη δόκιμος πρὸς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ προσομιλήσωμεν «καθαρόμεθα ψυχὴν καὶ σῶμα καὶ ναὸς Θεοῦ γινόμεθα θεατικοὶ καὶ ἄλλοι ἐξ ἄλλων, τὴν θείαν ἀλλοίωσιν καὶ τὴν χάριν τῶν λόγων αὐτοῦ ἀλλοιοῦμενοι».

Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ σοφοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινου τοῦ Ε' εἰς τὸν Βασίλειον Ἀνωτινάδην ἀνετέθη ἡ ἐκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐπὶ τῇ βά-

σει τῶν ἀρχαιοτέρων κειμένων τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ μάλιστα τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως· εἰργάσθη δὲ ὁ ἀείμνηστος ἐπὶ ἐξ ὅλα ἐτη ἀντιπαραβάλλων διάφορα βυζαντινὰ χειρόγραφα.

Καθ' ὅλα τὰ μακρὰ ἔτη τῆς καθηγεσίας αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ Βασίλειος Ἀνωτινάδης παραστάτης τῆς Ἐκκλησίας δεξιὸς καὶ εἰς πάντα τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν γενικῆς φύσεως θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ζήματα ἐδείχθη πάντοτε σοφὸς σύμβουλος ἰδίᾳ τῶν δύο ὑπερόχων Πατριαρχῶν Κωνσταντινου τοῦ Ε' καὶ Ἰωακείμ τοῦ Γ' καὶ ἐρεῖσμα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ φρονήματος καὶ ὑπόδειγμα συνέσεως, σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης καὶ ἀξιοπροπειίας.

Οὕτως εὐρυθμον λύραν κατεσκευάσεν ὁ τοῦ παντὸς ἀριστοτέχνης Κύριος τὸν Βασίλειον Ἀνωτινάδην, ἦτις ἑναρμονίως ἀνεκρούετο τὸ παναρμόνιον τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς μέλος καὶ πάσαν ψυχὴν ἐφείλκυεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ἡμέρωνε καὶ καθήδυνε διὰ τῶν μελιρρύτων λόγων καὶ παντέρπων ἐντεύξεων.

Καλῶς δὲ τελέσας τὸν δρόμον καὶ κειμηλικῶς εἰς τοὺς ὡραίους ὑπὲρ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνας ἀπεχώρησε τῆς καθηγεσίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ προσέφυγεν εἰς τὴν κοινὴν πάντων ἡμῶν μητέρα Ἑλλάδα γῆν. γέρον ἦδη καὶ συντετριμμένος ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων θανάτων τριῶν προσφιλῶν υἱῶν, ὅτινες ἦσαν ἡ παρηγορία καὶ ἡ βακτηρία τοῦ γήρατος καὶ ἡ χαρὰ αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἀφωσιωμένης συζύγου καὶ στοργικῆς μητρὸς, ἦτις πικρῶς θρηνεῖ τὴν καὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου τελείαν ἐρήμωσιν τῆς ψυχῆς. Ἐνθὺ δὲ οὕτω ἄλλην ἐπ' ἄλλης ἐδέχετο πληγὴν ὁ ἀείμνηστος καὶ τραῦμα ἐπὶ τραύματος, ἐφιλοσόφει ὡς ἀληθῆς χριστιανὸς καὶ ἐδόξαζε μετὰ τοῦ πολυάθλου Ἰωθ τὸν Θεὸν λέγων «ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφέλιετο, ὡς ἔδοξε τῷ Κυρίῳ οὕτω καὶ ἐγένετο» εἴη τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον». Οὕτω καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς ἐδοκιμάσθη ἡ σοφία τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἐν ταῖς τῶν πειρασμῶν ἐπαγωγαῖς ἡ φρόνησις καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις.

Καὶ ἐχάρισεν αὐτῷ ὁ Θεὸς ὡς ἀνταπόδομα τῆς σοφίας καὶ ὑπομονῆς χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά· καὶ ὁ θάνατος τοῦ δικαίου ἐπεσφράγισε τὴν γόνιμον αὐτοῦ ζωὴν, ἣν ἀφειδῶς ἐδαπάνησεν εἰς τὴν κτήσιν καὶ πλουσίαν κατόπιν μετὰδωσιν τῆς σοφίας καὶ ἐπιστήμης, ἦτις ἐτίμησεν αὐτὸν καὶ ἐκράτυνε καὶ ὕψωσε καὶ περιέβαλε στέφανον χαρίτων «κτῆσαι σοφίαν, κτῆσαι σύνεσιν... περιχαράκωσον αὐτὴν καὶ ὑψώσαι σε, τίμησον αὐτὴν ἵνα σε περιλάβῃ, ἵνα ὅψ τῇ σῆ κεφαλῇ στέφανον χαρίτων».

Τοῦ αἰδιόμου ἡμῶν καθηγητοῦ Βασιλείου Ἀνωτινάδου αἰωνία ἡ μνήμη.

*Ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ κόσμου τούτου ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει περὶ τῆς ἀληθείας ὅτι τῷ ἐπηλήθευσεν ἡ μακρὰ του πείρα.

Ἡ ἐμπειρία εἶνε ἡ πείρα τῆς πραγματικότητος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τρεῖς τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομάδα.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης κατέθηκεν εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον σχέδιον Καταστατικοῦ τῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἰδρύματος νομικοῦ προσώπου.

— Ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἑορτῇ ἢ τεταγμένη δοξολογία ἐτελέσθη ἐφέτος κατ' ἐξαιρέσειν ἐν ὑπαίθρῳ παρὰ τὸν τάφον τοῦ Ἀγνώστου στρατιώτου ἐπὶ τοῖς ἀποκαλυπτηρίοις αὐτοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ παρισταμένων τῶν ἐπισήμων. Κατ' αὐτὴν ἡ Δ. Μ. τῦξάτο ὑπὲρ πάντων τῶν κατὰ τοὺς ἱεροὺς τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ πεσόντων τέκνων τῆς πατρίδος.

— Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθεῖσιν αἰτήσεων πρὸς χορηγίῳν ἀδείας γάμου κατὰ τὸ στάδιον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως ἀποσταλῇ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Σ. Ἱεράρχας, ἐν ἧ νὰ ἀναφέρηται ὁ καὶ ὡν καθ' ὃν ἀπαγορεύεται ἡ ἐκδοσις ἀδείας γάμου κατὰ τὸ στάδιον τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς, πλην κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς Σ. Ἱεράρχας ἵνα ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ ἐκδίδωσι τοιαύτας ἀδείας.

— Ἐξ ἐγγράφου τοῦ Σ. Κοζάνης ἐν σχέσει πρὸς τὴν τηρουμένην στάσιν δικαστῶν τινῶν καὶ εἰσαγγελῶν καταφερομένων ἐν τῇ διεξαγωγῇ δικῶν κατὰ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Ιερέων καὶ μὴ καλούντων διὰ τῶν οἰκείων Ἱεραρχῶν τοὺς ὡς μάρτυρας προτεινομένους κληρικοὺς, ἀπεφασίσθη ὅπως ἐπειδὴ ὑφίσταται διαφορὰ ἀντιλήψεως ἐπὶ τῆς ἀνακουώσεως τῶν ἀποστελλομένων κλήσεων πρὸς κληρικοὺς ἐκ μέρους τῶν Δικαστικῶν Ἀρχῶν, παρακληθῆ τὸ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ἰπουργεῖον ὅπως ποιησῆται τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέουσαν ἐνέργειαν πρὸς ἐξομάλυνσιν τῆς διαφορᾶς ταύτης συμφῶνως τῷ 21 ἄρθρῳ τοῦ Νόμου 5187.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Μιντερίας καὶ Κυνοῦρίας ὁ μοναχὸς Χρυσόστομος Καραθανασίου προσωνυμὸς σύμβουλος τῆς ἱ. μονῆς «Σύνιξης» ἀντὶ τοῦ εἰς Ἡ γούμενον προαχθέντος ἱερομ. Γερμανοῦ Πολίτου.

— Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ὅπως ἀπολυθῇ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Σ. Ἱεράρχας ἀπαγορεύουσα τὰ ἀσβεστώματα ἀρχαίων Ναῶν καὶ τὰς ἀποξέσεις τοιχογραφιῶν.

— Ἀπεφασίσθη ἵνα ὑπομνηθῇ προηγουμένη παράκλησις τῆς Ἱ. Συνόδου, πρὸς τὸ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ἰπουργεῖον, ἵνα προβῇ εἰς τὴν τροποποίησιν τοῦ σχετικοῦ Νόμου οὕτως ὥστε ἐν τῇ Ἐφορείᾳ τῶν «Μουσειῶν Πόλεων» περιληφθῇ καὶ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναρίου ὀκταήμερος ἀδεία ἀπουσίας δι' Ἀθήνας.

— Ἐπὶ ἐρωτήματος ἀν οἱ ἐπὶ λιποταξία καταδικασθέντες ὑπὸ Στρατοδικείου δὲν κωλύονται τῆς ὑποψηφιότητος ἐφημερίου ἱερέως, πρὸς δὲ ἀν δύναται νὰ

ἀνακηρυχθῇ ὑποψήφιος ἐφημέριος ἱερεὺς ὁ μετερχόμενος τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὄργανοπαίκτη, ἡ Ἱ. Σύνοδος δι' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἀπήντησεν ἀρνητικῶς.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Βερροίας καὶ Νισαύσης ὀκταήμερος ἀδεία ἀπουσίας δι' Ἀθήνας λόγῳ ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 23 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 29 τοῦ αὐτοῦ καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀρ.θ. 55 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἰδρύεται ἐνοριακὸς ναὸς ἐν Καλλιθέᾳ Ἀθηνῶν ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Νικολάου

— Ὡσαύτως διὰ Διατάγματος, ἰδρύεται ἐνοριακὸς ναὸς εἰς τὴν Κωνσταντινίαν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

— Ἐπίσης διὰ Διατάγματος, τὸ ἐξοκκλήσιον τῆς Κοιμησεως τῆς Θεοτόκου τοῦ χωρίου Γουέας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Ολίβου, ὑπάγεται εἰς τὸν ἐνοριακὸν ναὸν τῆς ἐνορίας τῶν χωρίων Γουέας, Σκαλοτσιανικῶν καὶ Ριγανοχώρας, εἰς ὃν καὶ μέχρι τοῦδε ὑπήγεται.

— Ὁμοίως διὰ Διατάγματος, τὸ ἐν Ἀρτῇ παρεκκλήσιον τοῦ Ἱ. ναοῦ Παντοκράτορος καθορίζεται ἐνοριακὸς ναὸς, εἰς ὃν ὑπάγεται ὁ Ἱ. ναὸς Παρηγορητρίας, ὡς παρεκκλήσιον.

— Ἀναρρώσας τελείως ἐκ τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του παρὰ τοῦ Κ. Σ. τοῦ ΟΔΕΠ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβρόσιος.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν γῆρα βαθεῖ καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἐκηδεύθη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ ὁ γεραρὸς ἐπὶ πολλὰ ἔτη καθηγητῆς τῆς Θεολογίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ Βασίλειος Ἀυτωνιάδης. Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τῶν σεβ. συνοδικῶν συνόδων μητροπολιτῶν Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου καὶ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντίνου, τὴν δὲ σορὸν περιεκύκλουν ὁ παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Ἀποκρισιάρχης τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου σ. μητροπ. Τραπεζοῦντος κ. Χρυσόστομος μετὰ πληθῆος ἱεραρχῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν, ὧν οἱ πλείστοι ὑπῆρξαν μαθηταὶ τοῦ κοιμηθέντος διδασκάλου, ὁ Κοσμήτωρ καὶ οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, πληθὸς πολὺ ἰδίως ἐκ κωνσταντινουπολιτῶν καὶ μικρασιατῶν καὶ φοιτητῶν τῆς Θεολογ. Σχολῆς. Μετὰ τὸ πέριξ τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ὁ σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος ἐκ προσώπου τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας εἶπε τὸν πρέπειντα ἐπικηδεῖον δημοσιενόμενον ἐν ἄλλῃ σελδί τοῦ ἀνά χειρας φύλλου. Ἀποφάσει τῆς Ἱεράς Συνόδου ἡ κηδεῖα τοῦ ἀειμνήστου ἐγένετο ἐκκλησιαστικῇ δαπάνῃ.

— Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλείου Ἀυτωνιάδου τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Φοιτητικοῦ Θεολογικοῦ Συνδέσμου ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίᾳ ἐψηφίσε νὰ παρακολουθήσῃ σύσσωμον τὴν κηδεῖαν του καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν βαθύτατην αὐτοῦ λύπην πρὸς τοὺς οἰκειοὺς τοῦ μεταστάντος.

— Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν

παρελθούσαν Κυριακήν, 27 Μαρτίου, ἐν μέσῳ συρροῆς ἀπείρου πλήθους τὰ ἐγκαίνια τοῦ Λαϊκοῦ Ἱατρείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Πειραιεὶ. Μετὰ τὸν Ἀγιασμόν λαβὼν τὸν λόγον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ πρῶτου χρόνου ἰδρυθέντος Λαϊκοῦ Ἱατρείου ἐν Ἀθήναις ἐπεισεν αὐτὸν περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τῆς εὐεργετικότητος τοιοῦτου Ἰδρύματος ἐν Πειραιεὶ, πολλῶ μᾶλλον ὅτι πολλοὶ πάσχοντες ἀνήρχοντο ἐκ Πειραιῶς εἰς τὸ Λαϊκὸν Ἱατρεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Ἀθήναις. Ἐξῆρσε δὲ τὴν σημασίαν τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Πειραιϊκὴ κοινωμία θὰ περιβάλλῃ διὰ συμπαθείας τὸ νέον τοῦτο ἴδρυμα.

— Μετὰ μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν συνεκροτήθη ἡ ἑτήσια Συνέλευσις τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Προσῆλθον 200 περίπου κυρίαὶ καὶ ἱκανοὶ ἱερεῖς, πρόεδροι τῶν Δ. Συμβουλίων. Ἐν ἀρχῇ ἀνεγνωσθῆ ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου κατὰ τὸ ἔτος 1931, εἶτα δὲ τῶν 192 ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων. Καὶ αἱ μὲν πρόσοδοι τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου ἀνῆλθον εἰς δραχμ. 353,714,20 ἔναντι δραχμ. 391,989,45, τοῦ προηγούμενου ἔτους, αἱ δὲ δαπάναι εἰς 350,825,05 ἔναντι 483,213,50 τοῦ ἔτους 1930. Τῶν ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων αἱ πρόσοδοι ἀνῆλθον εἰς δρ. 1,935,695,15 ἔναντι δραχμ. 1,639,061,90 τοῦ προηγ. ἔτους, αἱ δὲ δαπάναι εἰς 1,886,564,90 ἔναντι δραχμ. 1,618,988,50. Συνολικῶς αἱ μὲν πρόσοδοι τοῦ γενικοῦ καὶ τῶν ἐνοριακῶν ἀνῆλθον κατὰ τὸ ἔτος 1931 εἰς τὸ ποσὸν δραχμ. 2,289,499,35 ἔναντι δραχμ. 2,031,951,35, αἱ δὲ δαπάναι εἰς 2,237,371,95 ἔναντι δραχμ. 2,102,202 τοῦ προηγούμενου ἔτους. Ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 1931, παρ' ὅλην τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, ἡ Ἐκκλησία ἐξ ἐλεσφορῶν τῶν τέκνων τῆς, ὅλως ἀθροῦσως καὶ ἀβιάστως, ἠδυνήθη νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς πολὺ περισσότερα τῶν τοῦ προηγούμενου ἔτους καὶ δὴ ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια δραχμῶν. Πολὺ δικαίως ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξαίρων τὸ γεγονός ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, ἐπήνεσε δὲ τὸν ζῆλον τῶν μελῶν τῶν Συμβουλίων καὶ τὴν αὐταπαρνησιν μεθ' ἧς ἐληγάσθησαν πρὸς ἀνακομφισιν τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πτωχείας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ περιέγραψε τὸ ὅλον φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ἐξέθηκε τὰς σκέψεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς περαιτέρω πορείας καὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἔργου τούτου, ἐζήτησε δὲ ν' ἀκούσῃ παρὰ τῶν κυριῶν τὰς παρατηρήσεις τῶν ἐπὶ τῆς λειτουργίας τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων. Κυρίαὶ τινὲς ἐξέθηκαν ὀρισμένας παρατηρήσεις, μεθ' ἃ διελύθη ἡ λαμπρὰ αὕτη φιλανθρωπικὴ συγκέντρωσις.

— Ἐγνωσθῆ ὅτι κατ' ἐντολήν τοῦ Βατικανοῦ τῆς Ρώμης οἱ ἐν Ἀθήναις Οὐνίται κληρικοὶ τελοῦσι καθ' ἑκάστην πρώτην Κυριακὴν τοῦ μηνὸς λιτανεῖαν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, μετ' αὐτὴν δ' ἐπακολουθεῖ διάλεξις ὑπὸ τοῦ ἀρχιεποῦ τῶν Οὐνιτῶν Ἐπισκόπου Θεοδώρουπόλεως Γεωργίου Χαλαβατζῆ. Εἰς τὴν λιτανεῖαν προσέρχονται καὶ ἱκανοὶ ὀρθόδοξοι παρυσυρόμενοι ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ψαλμοψαλμῶν, ἐκ τοῦ θεάματος κληρικῶν φερόντων τὸ ὀρθόδοξον σχῆμα ἢ ἐκ περιεργείας, οὕτω δ' ἐπενοήθη νέα μέθοδος προπαγάνδας.

— Ἐν Καρδίτῳ ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλῶτιδος καὶ Φαναριεφεραλῶν κ. Ἰεζεκιὴλ ἐπιτροπὴ ἐράων ὑπὲρ τῶν ἀνέργων κατὰ τοὺς μῆνας Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον διένειμεν ἄλευρον ὀκάδας 38.272 εἰς 19 086 άτομα εἰσπράξασα δρ. 115.551,50. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς πρὸς τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Μητροπόλεως κ. Κύρλλον Καρμπαλιώτην εἰς ὃν εἶχεν ἀναθέσει τὴν ὅλην δανομήν.

Κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν Καρδίτῳ ἐξεφώησε τὸν πατηγυρικὸν τῆς ἡμέρας κατὰ παράκλησιν τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς ὁ Πρωτοσύγκελλος κ. Κύριλλος Καρμπαλιώτης.

— Προνοία τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐκτὸς τῶν κατὰ Κυριακὴν Κηρυγμάτων τῶν γινομένων ὑπὸ τῶν κακτικῶν Ἱεροκήρυκων κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ μ. μ. ὡς καὶ κατὰ τοὺς Χαιρετισμοὺς, καθωρίσθη ἵνα κηρύττειται ὁ Θ. Λόγος τῇ Γ' καὶ Δ' ἐβδομαδί καὶ εἰς τοὺς Ναοὺς, οἵτινες στεροῦνται τακτικῶ ἱεροκήρυκος κατὰ τὸ ἐξῆς πρόγραμμα:

Ἐν Ἀθήναις

1) Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς ὅπου ἂν ὄντι λειτουργοῦντες ἢ χοροστατοῦντες.

2) Ὁ Πανος. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἰάκωβος Βαβανᾶσος τῇ Γ'. Παρασκευῇ κατὰ τοὺς Χαιρετισμοὺς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος (Καλλιθέας).

3) Ὁ Ἱερολ. Ἱεροκήρυξ Ἀττικῆς Ἱεροδιάκ. Χριστοφόρος Παπουτσόπουλος τῇ μὲν Γ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Παύλου, τῇ Γ'. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίας Τριάδος (Βύρωνος), τῇ Δ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ἀμαρουσίου) καὶ τῇ Δ'. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (Πατησίων).

4) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου τῇ Γ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Ν. Φιλαδελφείας.

5) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Προκόπιος Καλλιωντέλης τῇ Γ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Σρατῷ.

6) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Προκόπιος Παπαθεοδώρου τῇ Γ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Εὐαγγελιστρίας (Χαροκόπου) καὶ τῇ Δ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος (Βύρωνος).

7) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ἀγγελιδάκης τῇ Γ' καὶ Δ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Τάγματι εὐζώνων.

8) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Κύριλλος Λαμπρινίδης τῇ Γ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (Ἀμπελοκήπων).

9) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Γερμανὸς Βασιλόπουλος τῇ Γ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου (Ἔδεν).

10) Ὁ Αἰδεσιμ. Ἰωάννης Γιαννούλης τῇ Γ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Χαράλαμπος (Πολυγώνου).

11) Ὁ Πανος. Ἀρχιεραμιστεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου, Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπάνης τῇ Γ' καὶ Δ'. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος (Πλάκας).

12) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ Παπακώστας ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τῇ Γ' καὶ Δ'. Κυριακῇ κατὰ τὴν Ἀ. Θεῖαν Λειτουργίαν.

13) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Κύριλλος Ψύλλας τῇ Γ' καὶ Δ'. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίας Αἰκατερίνης (Πλάκας).

14) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Κολιόπουλος τῇ Γ' καὶ Δ'. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Χρυσόσπηλαιωτίσσης).

15) Ὁ Ἐλλογιμ. Παν. Τρεμπέλας τῇ Γ' καὶ Δ'. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου (Ὀμονοίας).

16) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Κύριλλος Ζαχόπουλος τῇ Γ' καὶ Δ'. Κυριακῇ ἐν τῷ Ἱ. ναῷ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος (Συγγρού).

17) Ὁ Πανος. Ἀρχιμ. Γρηγόριος Πετρόπουλος τῇ Γ'.

καὶ Δ'. Κυριακῆ ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Νικολάου ('Ραγκαβᾶ).
18) Ὁ Αἰδεσιμ. Ἐμμαν. Μυτιληναῖος ἐν τῷ ἰ. ναφ'
Ὁσίου Μελετίου (Σεπολίων) τῇ Γ'. καὶ Δ'. Κυριακῆ εἰς
τὰς δύο Θ. Λειτουργίας καὶ τῇ Γ'. καὶ Δ'. Παρασκευῇ
εἰς τὰς δύο Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν.

Ἐν Φυλακαῖς

1) Εἰς τὰς Γυναικείας Φυλακὰς τὴν Γ'. καὶ Δ'. ἐβδο-
μάδα θέλουσιν ὁμιλῆσαι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συ-
νόδου πανοσ. Ἀρχιμ. Γερμανὸς Ρουμπάνης, ὁ Ἀρχιμ.
Κύριλλος Λαμπρινίδης, ὁ Ἱεροκλήουξ Ἀττικῆς Ἀρχιμ.
Παντελ. Παπαγεωργίου καὶ ὁ Αἰδεσ. Πρωτοπ. Λουκάς
Παπαναστασίου.

2) Εἰς τὸ Ἐφηβείον Ἀβέρωφ ὁ Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος
Ἀντωνόπουλος.

3) Εἰς τὰς Φυλακὰς Συγγροῦ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς, οἱ Ἀρχ. Χρυσόστομος Δημητρίου, Προ-
κόπιος Καλλιωντζῆς καὶ Χρυσόστομος Ἀγγελιδάκης.

Ἐν Πειραιεῖ

1) Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πρῶην Καλαβρύτων, ὅπου ἂν
ἢ λειτουργῶν ἢ χοροστατῶν, ὡς καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος
Σεβαστείας.

2) Ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῇ Γ'. Κυ-
ριακῆ ἐν τῷ ἰ. Ναφ' τοῦ Ἱεροφ. Ἡλιοῦ, τῇ Δ'. Παρα-
σκευῇ ἐν τῷ ἰ. Ναφ' Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ τῇ Δ'. Κυ-
ριακῆ ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Νικολάου.

3) Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου τῇ Γ'. Κυριακῆ
ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Νικολάου, τῇ Δ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ
ἰ. ναφ' Ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ τῇ Δ'. Κυριακῆ ἐν τῷ ἰ.
ναφ' Ἁγίου Νικολάου.

3) Ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Δημητρίου τῇ Γ'. Κυριακῆ
ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Νικολάου, τῇ Δ'. Παρασκευῇ ἐν τῷ
ἰ. ναφ' Ἁγίου Νικολάου (Ν Κοκκινιάς) καὶ τῇ Δ' Κυ-
ριακῆ ἐν τῷ ἰ. ναφ' Προφ. Ἡλιοῦ.

4) Ὁ Ἱεροκλήουξ Ἀττικῆς Ἀρχιμ. Παντελ Παπαγεω-
ργίου τῇ Γ' Κυριακῆ ἐν τῷ ἰ. ναφ' Εὐαγγελιστρίας.

5) Ὁ Αἰδεσ. Πρωτ. Βασίλειος Χούπης τῇ Γ' Παρα-
σκευῇ ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Φανουρίου, τῇ Γ' Κυριακῆ ἐν
τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Σπυρίδωνος.

6) Ὁ Ἀρχιμ. Θεόκλητος Σούλης ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ζωο-
δόχου Πηγῆς.

7) Ὁ Αἰδεσ. Οἰκονόμος Γεώργιος Πασχάλης τῇ Γ'
Παρασκευῇ ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἀναλήψεως (Δραπετσῶνος).

8) Ὁ Ἀρχιμ. Πολύκαρπ. Διώσης ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς
Ἑλαπαντῆς καὶ Ἁγίου Παντελεήμονος Ταμπουρίων.

9) Ὁ Ἱεροδιακ. Ταβλουρουδάκης τῇ Γ'. Παρασκευῇ ἐν
τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Δημητρίου καὶ τῇ Δ'. ἐν τῷ ἰ. ναφ'
Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ἀκουσματικὰ Κηρύγματα. Ἐν Ἀθήναις τῇ Γ'. καὶ
Δ'. Κυριακῆ.-- 1) Ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναφ' ὁ Ἀρχιμ.
Σεραφεῖμ Παπακάστας.

2) Ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ζωοδόχου Πηγῆς ὁ Ἀρχιμ. Προκό-
πιος Καλλιωντζῆς.

3) Ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Κωνσταντίνου (Ὁμονοίας) ὁ
ἐλλογ. κ. Π. Τρεμπέλας.

4. Ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ὁσίου Μελετίου (Σεπολίων) ὁ Αἰδεσ.
Ἐμμαν. Μυτιληναῖος.

Β'. Ἐν Πειραιεῖ.

1) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πρῶην Καλαβρύτων ἐν τῷ ἰ.
ναφ' Ἁγίας Τριάδος.

2) Ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὁ Ἀρχιμ.
Χρυσόστομος Δημητρίου ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου Ἐλευθερίου.

3) Ὁ Μ. Ἀρχιδιάκ Χρυσ. Μπόγδης ἐν τῷ ἰ. ναφ' Μυρ-
τιδιωτισσῆς.

4) Ὁ Ἀρχιμ. Πολύκαρπος Διώσης ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἑπα-
παντῆς.

5) Ὁ Αἰδεσιμ. Γεώργιος Μακρῆς ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίου
Βασιλείου.

Ἐκάστην Τρίτην ἐν τῷ ἰ. ναφ' Ἁγίας Σοφίας Πέμπτην ἐν
τοῖς ἰ. ναοῖς Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἁγίου Βασιλείου.

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας
Γερμανὸς προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλ. Ὀρφανοτρο-
φείου Βουλιαγμένης δραχ. 500.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

[Ἡ «Ἐκκλησία» ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀναφέρει
πᾶσαν νέαν ἔκδοσιν ἢ ἀντίτυπον ἀποστέλλεται πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν].

«Ἐκκλησιαστικαὶ εἰδήσεις». — Μετ' ἰδιαίτερας χαρᾶς ἢ
«Ἐκκλησία» βλέπει ἐπανεκδιδόμενας τὰς «Ἐκκλησι. Εἰδή-
σεις» Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου Μαντι-
νείας καὶ Κυνουρίας, ἄξιον δ' ἐξάρσεως κρίνει τὸ γεγο-
νὸς τῆς εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ συμβολῆς αὐτῶν τούτων
τῶν ἱερέων, χρησιμοποιοῦντων τὴν μόρφωσιν καὶ τὰ
λοιπὰ αὐτῶν πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ δῶρα ἐπὶ καταρτι-
σμῷ τῶν πιστῶν. Εἰς τὴν συνάδελφον ἢ «Ἐκκλησία» εὖ-
χεται πλουσίαν τὴν καρποφορίαν.

«Ὁ Φρουρὸς τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ». — Ὑπὸ τὸν τίτλον
τούτον ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἐν Δράμῃ προνοία τοῦ σεβ.
μητροπ. Δράμας καὶ Φιλίππων κ. Βασιλείου ἐβδομαδιαῖον
θηρησκευτικὸν ὄργανον τῶν Κατηχητικῶν σχολείων τῆς
μητροπόλεως, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ πτυχιούχου τῆς
θεολογίας κ. Α. Σωτηροπούλου. Ἡ «Ἐκκλησία» μετὰ
τῆς αὐτῆς χαρᾶς χαιρετίζει καὶ τὸ νέον τοῦτο ὄργανον
τῆς διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου διδασκαλίας καὶ εὐχεταί
ἄφθογον τὸν ἀμῆτόν τῶν πνευματικῶν του ἀγώνων.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

* ἔχοντες ὑπ' ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 78 καὶ 79 τοῦ κωδικο-
ποιηθέντος νόμου 5148 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημε-
ριῶν κλπ προσκαλοῦμεν τὸ τρίτον τοὺς ἔχοντας τὰ νόμιμα
καὶ κανονικὰ προσόντα, ἵνα διορισθῶν ἐφημερίου τοῦ
ἐνταῦθα Καθηδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὅπως
ὑποβάλλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεώς των τ' ἀπαιτούμενα πιστο-
ποιητικά. Ἐπιδηλοῦται δ' ὅτι γίνονται δεκτοὶ πρὸς τοῦτο
ἤδη καὶ οἱ ἔχοντες τὰ προσόντα τῆς δευτέρας κλάσεως
τοῦ ἄρθρου 79 τοῦ νόμου. Τρίπολις τῇ 30ῇ Μαρτίου 1932.
† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανός.

Ι. Μητρόπολις Πολυανῆς

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσι διὰ τακτικῶν ἐφημεριῶν
αἱ κεναὶ θέσεις τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν 1) Χαϊδαρλῆ 2) Μικρο-
βρύσης 3) Μεταξωχορίου 4) Μυλοχωρίου 5) Τριποτάμου 6)
Μεταλλικοῦ 7) Ἀνθοφύτου 8) Ἡρακλείας 9) Ἄνω Ἀπο-
στολάδος 10) Παρόχθιον καὶ 11) Ἡλιοδουστον ἢ ἱερά μητρο-
πολις Πολυανῆς καλεῖ διὰ τῆς δευτέρας ταύτης προκηρύ-
ξεως τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν ὡς ἄνω
χρηθευσῶν ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ ἔχοντας τὰ διὰ τοῦ
νόμου 5148 ὀριζόμενα διὰ τὰς θέσεις ταύτας προσόντα,
ὅπως ἐντὸς τριῶν μηνῶν ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
μητροπόλεως τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν σχετικῶν πι-
στοποιητικῶν συμφώνως τῷ ὡς ἄνω εἰρημένῳ νόμῳ πρὸς
ἀνακέρυξιν των ὡς ὑποψηφίων ἐφημεριῶν τῶν ἀνωτέρω
Κοινοτήτων. Κιλκίς τῆς 17ης Μαρτίου 1932. † Ὁ Πολυ-
ανῆς Κύριλλος.

Ι. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

Ἡ ἱερά μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας συμφῶ-
νως τῷ ἄρθρῳ 30 τοῦ νόμου 5148 παρατείνει διὰ τρίτον
τρίμηνον τὴν προθεσίμην πρὸς ὑποβολὴν ὑποψηφιοτήτων
διὰ τὴν χηθεύσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τῆς ἐνορίας τοῦ
χωρίου Αὐλῶνος Τριφυλίας Ἐν Κυπαρισσίᾳ τῇ 16 Μαρ-
τίου 1932. (Ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου)